

[Skatteministeren]

gøre det, og det er faktisk også sket. Men hovedreglen er, at det ikke sker, og jeg synes, det er en meget, meget væsentlig hovedregel, at man foretager en konkret overvejelse af, om det nu også er rimeligt at indbringe en sag for højere instans.

De meget omtalte sager, som populært kaldes kantinefradragssager, har været en del omtalt i debatten her. Nu handler debatten jo mere om det principielle og ikke så meget om de konkrete sager, men jeg vil godt lige trække den sag frem. Hvad drejer disse kantinefradragssager sig om? Ja, det, der skete, var, at landsretten i en række sager tilsidesatte den hidtil fulgte praksis, som i øvrigt har været udmeldt fra centralt hold og loyalt fulgt af kommunerne, så det er ikke en kritik af kommunerne. Men landsretten tilsidesatte altså i en række sager den hidtil fulgte praksis, der gik ud på, at det skulle sandsynliggøres, at der var udgifter knyttet til udearbejdet, for at man kunne få fradrag. I begrundelsen for at udfærdige reglerne om standardfradrag for udearbejde var netop anført, at hensigten med disse standardfradrag var at give fradrag for typiske, men ikke dokumenterbare udgifter. Ikke desto mindre byggede praksis på noget andet, nemlig at man skulle sandsynliggøre, at man havde haft udgifterne, og det var jo det, landsretten sagde: Det er der ikke lovhjemmel til.

Jeg besluttede så ikke at anke denne sag til Højesteret. Skatteyderne havde vundet, og jeg sagde: Vi anker ikke til Højesteret. Vi lader det stå ved den afgørelse, landsretten har truffet. Konkret talte imod anke i disse sager for det første, at udsigten til at vinde ved Højesteret var ringe, for det andet er spørgsmålet uden betydning i dag og i fremtiden, fordi disse standardfradrag nu er ophævet ved Ligningsrådets foranstaltning, og for det tredje var det væsentligt hurtigt at få afklaret, hvad der var gældende ret. Hvis vi skulle afvente Højesterets afgørelse i de sager, var der gået yderligere en række år, før de pågældende sager kunne afsluttes endeligt, og det ville så betyde, hvis vi også tabte ved Højesteret, at kommunerne f.eks. om to år skulle til at gå 8-9 år tilbage for at tage gamle sager op. At anke gav altså ikke anden sikkerhed, end at sagerne blev trukket i langdrag, det gav ingen sikkerhed for, at vi også ville vinde sagerne.

Når landsretten har sagt, at den praksis, der har været fulgt i mange år, er ulovhjemlet, så er

der kun ét at gøre, og det er at sige: Så er der altså i en række år opkrævet for meget i skat, og så har vi kun ét at gøre, nemlig at tilbagebetale borgerne det for meget opkrævede. Sådan må det være i en retssat.

Og det forandres jo ikke af, at hr. Jens Thoft kalder det en langvarig og velbegrunnet praksis. Hvis domstolene siger, at der ikke er lovhjemmel for den praksis, må det offentlige selvfølgelig gøre ligesom private borgere, når en dom går dem imod, nemlig rette sig efter dommen og omgøre det, der er forkert.

Det er i hele debatten, som om man tror, at det at anke til højere instans giver sikkerhed for, at Skatteministeriet vil vinde. Al statistik over skattesager viser jo, at der er overhovedet ingen garanti for, at Skatteministeriet vinder, når man anker til højere instans.

En af de allerførste sager, jeg stødte på efter at være blevet udnævnt til skatteminister, var netop en sådan tabt skattesag. I 1987-88 tabte Skatteministeriet en sag, der drejede sig om, hvilket personfradrag en efterlevende ægtefælle skal have i dødsåret. Sagen drejede sig, så vidt jeg husker, oprindeligt om en strid på omkring 5.000 kr.

Skatteministeriet tabte ved landsretten, og Skatteministeriet ankede, sædvanen tro, til Højesteret, og dér tabte Skatteministeriet så også. Dommen gav anledning til, at der skulle tilbagebetales i størrelsesordenen 1,5 mia. kr. og et gevaldigt administrativt besvær med manuelt at udsøge de pågældende personer helt tilbage til 5 år, før sagen blev rejst. Hvis man i stedet for at bruge ressourcerne på denne enkeltmandsproces havde skabt klarhed i lovgivningen, dengang problemet opstod, havde meget været vundet for alle parter.

Så det at anke er jo ingen garanti for, at Skatteministeriet vinder, det er kun garanti for, at sagerne trækker ud, og at det hele bliver mere besværligt.

Jeg synes altså også, det er mærkeligt at høre den her debat om, at når det så er mange sager, det drejer sig om, skal man forfølge folk med bål og brand ved højere instans. Jeg må indrømme, at jeg har meget svært ved at forstå, hvorfor hjemmehjælpere, inseminører, buschauffører og postbude med djævelens vold og magt skal slæbes gennem retsmaskineriet, bare fordi de udgør et stort antal. Vekselerere, advokater og skibsredere med rådgivere, der forstår